

Hoành sơn Nhuộm Máu

Ngô Thành Nhân giật mình biến sắc. Chàng tiên đoán nơi đây sẽ xảy ra một trường giao tranh đẫm máu. Bất luận điều gì, một khi bọn hung thần ác sát Đại Mông xuất hiện chỗ nào ắt hẳn chỗ đó sẽ xảy ra cuộc huyết chiến ngay.

Như đoán được phần nào nỗi lo ngại của chàng, lão đạo sĩ chưởng môn nhân phái Thanh Thành có biệt hiệu là Đoạt Thủ Kiếm Khách cất giọng tựa chuông đồng:

– Ngô cô tử yên tâm! Bọn lão phu đâu bắt tài, song cũng quyết vì công tử mà sống mái một phen với lũ ma đầu!

Nói rồi lão hô lên một tiếng, Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm đồng lượt nghiêng mình thu lễ với chàng xong, cả ba lão nhân quay người lại rút soạt trường kiếm giăng thành hàng chặn ngay một tốp mười tên thuộc hạ của Tứ Hải Đại Mông bang. Thấy Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm xung phong trợ lực cho Thành Nhân một cách hiên ngang như vậy, những vị còn lại cũng ngỏ lời xin động thủ. Thành Nhân chẳng biết nói sao, đành cung tay thi lễ cảm tạ chư vị hào kiệt võ lâm.

Lúc bấy giờ, Ngô Thành Nhân chẳng khác nào một vị tướng soái. Chàng dùng đôi nhãn mục tinh anh theo dõi mọi biến động xảy ra trước mặt, trong lòng thầm tính sẽ xuất thủ trợ chiến cho vị nào bị yếu thế trước tiên. Trong khi đó bọn tà bang giăng thanh ba mặt. Đợt đầu chúng tủa vào cục trường khoảng ba chục tên. Mỗi tốp gồm mười tên sở trường một môn bí pháp. Những vị ủng hộ Thành Nhân cả thảy chín người, tự ý chia ra làm ba cánh để đối kháng với cả ba tốp ma đầu kia.

Cuộc giao tranh sắp sửa xảy ra.

Sau khi chú mục nhìn kỹ, Thành Nhân mới nhận ra:

– Bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang tung vào đợt này gồm ba mươi tên La Hán, chia thành ba tốp. Mỗi tốp sử dụng một môn sở đắc riêng biệt. Phía tả Tam Tuyệt Thủ Kiếm đấu với bọn Lôi Âm Thập Điện La Hán. Phía hữu có Phi Thiên Kiếm Khách, Thần Nhãn Đại Sư và vị hoàng thân xứ Cham Pa có tên Thang Điền Mục thì giao đấu với bọn Tinh Quân Thập Phi La Hán. Còn ngay trực diện đã có ba vị kỳ nhân Hỏa Long Trường Túc, Đại Thủ Ma Vương và chưởng lệnh bang Khất Cái Đài Gia Truật giao thủ với bọn Thiết Chưởng Thập Điện La Hán.

Thành Nhân chợt nghĩ thầm: “Mười năm trước ở đất Giang Nam, bọn Thất Hùng Tây Hạ chuyên sử dụng môn bí pháp “Lôi Âm thần công” bị ta hạ hết sáu tên. Và cuối cùng, tên đầu lãnh cũng bị nghĩa mẫu của ta diệt luôn. Còn bọn Thiết Chưởng Thập Điện thì bị người giết hết tám tên tại Hồng Sa Thiên Vân Các!... Và, đám Tinh Quân Thập Phi La Hán cũng bị ta diệt sạch trong dịp ghé lại vùng Ngọc Long sơn. Thế thì bọn La Hán này thuộc lực lượng dự bị của lão đại ma đầu Hỗn Thế Tà Thần rồi! Chẳng biết lão ác ma ấy còn bao nhiêu lực lượng dự bị nữa đây? Thật gay go quá.

Thành Nhân vừa nghĩ đến đây, xảy nghe bọn La Hán thét lên một loạt đồng thi triển tuyệt chiêu tràn vào. Nhưng bọn chúng liền bị ngay sức kháng cự của đám đại cao thủ hỗ trợ cho chàng rất ư mãnh liệt. Thế là một trường giao tranh không kém phần sôi nổi liền đó xảy ra. Tiếng kinh phong nổ âm âm, tiếng binh khí chạm nhau “chát chát”, xen vào đó là những tiếng la hét, gào thét mỗi lúc một dữ dội. Thảm cỏ non chưa kịp vươn lên để đón ánh mặt trời như mọi bữa. Liền bị giày xéo tan tành vì những gót hài tàn nhẫn, hung hăng.

Trong lúc Thành Nhân vừa án ngữ bảo vệ cửa hang, vừa lưu tâm hỗ trợ cho những vị cao thủ võ lâm thân hữu kể cả ba mặt đang chặn đánh bọn tà bang, bất đồ từ phía ngoài xa bay vút vào một bóng người. Nhân ảnh chưa đến nơi, y đã múa tít song đao biến hóa thành hai con rồng đen dững mãnh tấn công chàng. Nhưng cùng lúc đó từ nơi phía tả chàng chợt xuất hiện liền hai bóng người, vũ lộng trường kiếm xẹt đến đón đầu cặp rồng hung dữ kia. Đồng thời, chàng nghe có tiếng nói lễ phép vang lên khá rõ:

– Bẩm thiếu chủ cứ yên chí. Đã có bọn thuộc hạ là Trương Kỳ, Đỗ Thiên đến trợ lực người đây!

Thành Nhân cả mừng nhường tên địch thủ sử dụng song đao cho hai tay đại cao thủ Mã Yên Sơn. Định thần nhìn lại, chàng nhận ra gã cừu nhân không ai khác hơn ngoài Hắc Long Song Đao Kha Ngộ Tân. Cảm thấy máu huyết trong người bắn loạn, hấn chẳng dám khinh thường hai tay kiếm khách vừa tự xưng là thuộc hạ của Thành Nhân nữa, bèn búng chân thoát lui về phía sau hai trượng, vận khí đề cương chuẩn bị thi triển bí pháp “Lôi Âm thần công”. Họ Trương họ Đỗ cũng chẳng chịu bỏ phí thời gian. Hai người cùng ra hiệu cho nhau, sử dụng ngay tuyệt chiêu sở trường của bản phái với bí pháp “Hàn Băng công” hết sức thần kỳ. Thế là hai môn tuyệt kỹ của hai vị thánh tổ An Nam và lão tổ Mã Yên Sơn lại có dịp đụng độ với nhau như trời long đất lở. Kha Ngộ Tân tuy nội lực sung mãn đáng gờm thật, song gặp phải hai tay cự phách Mã Yên Sơn, hấn không tài nào giành được thế thượng phong, bởi vậy hai bên giao thủ suốt mấy chục hiệp vẫn bất phân thắng phụ...

Nhìn lại Ngô Thành Nhân mừng rỡ chưa được bao lâu, xảy nghe một tiếng thét vang lên, đồng thời hàng loạt thanh âm giống ma kêu quỷ rống. Chàng nhận ra ngay bọn cường địch sắp xuất hiện chính là Võ Lâm Ngũ Quái. Cùng lúc ấy, giữa không gian bỗng vang lên lạnh lạnh chuỗi thanh âm “hu hu hú hú” rợn người. Chỉ trong thoáng chốc, bóng dáng tử thần bay lên, và một giọng trầm hùng cất lên nghe như dao cạo vào tai:

– Ngô công tử vui lòng nhường bọn Ngũ Quái này cho lão cô gia nhé!

Thành Nhân hết sức phấn khởi. Chàng bèn cung tay lễ phép thốt:

– May quá! Văn bối xin kính chào lão tiên bối Bạch Cốt Quỷ Khốc! Được lão tiên bối trợ lực thì còn gì quý hơn ạ!

Bấy giờ Võ Lâm Ngũ Quái cũng vừa đáp xuống giữa cục trường, gồm đủ năm nhân vật nửa người nửa thú Thần Ưng Quái Chảo, Thần Thử Quái Điều, Thần Viên Quái Túc, Hắc Diệp Quái Nương và kẻ cuối cùng là Thiêm Âm Quái Phù. Thành Nhân còn nhớ rõ mười sáu năm về trước con cóc xám quái dị kia đã bị ngọn “Lôi Âm thần công” của Triệu Lão Hoàn Đồng quật cho trọng thương suýt chết. Sau thời gian dài biệt tích, hôm nay Võ Lâm Ngũ Quái lại tái xuất giang hồ. Chẳng hiểu chúng còn làm tay sai cho lão đại ma đầu ấy nữa chăng mà xem ra có vẻ hung hăng hơn ngày trước gấp bội phần?

Đến khi Bạch Cốt Quỷ Khốc xử Miêu Cương lắc mình một cái, đã thấy lão cầm ngọn râu chuối khô lâu đứng giữa trận đồ “Thiên địa tam hoàn” của bọn Võ Lâm Ngũ Quái rồi. Thế là hai bên giở các tuyệt chiêu đánh nhau không kém phần khốc liệt.

Bấy giờ những tiếng kinh phong, binh khí càng lúc càng trở nên vang rền dữ dội hơn. Thành Nhân chiếu cặp nhãn quang đảo mắt nhìn quanh. Một trường giao tranh rộng lớn chưa từng có đang diễn ra trước mặt chàng. Chẳng kịp nhận ra để phân biệt cán cân thắng bại ngã về phía cao thủ quần hùng hoặc bọn quần ma, chàng lại thấy từ ngoài xa vun vút bay vào hai bóng người to lớn. Cả hai đều trọc lóc. Mặt mày hung dữ, vận áo choàng bằng gấm đỏ. Người cầm đôi đại phủ, kẻ cầm song chùy gai. Thành Nhân buột miệng thốt:

– Hừ! Té ra nhị vị Thiết Diện Đầu Đà cũng lặn lội tìm đến nơi đây ư?

Đệ Nhị Thiết Diện Đầu Đà nóng nảy gằn giọng:

– Đúng thế!... Này Ngô công tử! Bọn ta vâng mệnh bang chúa Tứ Hải Đại Mông và cũng là đương kim đệ nhất cao thủ võ lâm, hôm nay đến đây để thu hồi “Ngô Vương bí lục sống”. Công tử nên biết rằng, vị minh chủ của chúng ta đã điều động lực lượng cao thủ dưới trướng rất ư hùng hậu, cho dù công tử có mọc ba đầu sáu tay cũng không thể đối địch nổi với người đâu. Công tử hãy thức thời, để tránh đi một cuộc lưu huyết lớn sẽ xảy ra tại đây!

Thành Nhân cau mày cười nhạt:

– Này lão ác tăng chớ nhiều lời vô ích, hãy xem bảo kiếm của tại hạ đây!

Dứt lời, chàng định xuất chiêu thì liền nghe tiếng quát:

– Hãy khoan!

Cùng với giọng nói trong trẻo cất lên bên đó hai bóng người phóng đến trước mặt chàng, khom mình thi lễ, Thành Nhân nhận ra Lục Y Lang Tử và Đinh Hổ, khẽ reo:

– Ô kìa! Lục Y hiền đệ! Cả Đinh huynh nữa!...

Bây giờ nghĩa đệ của chàng đã tẩy trang, trở lại người thư sinh ngọc diện độ nào. Còn Đinh Hổ thì chắc biết tìm ở đâu ra được một thanh trường kiếm khá tốt. Sau khi quét đôi nhãn mục nảy lửa nhìn xéo cặp tăng nọ, Lục Y Lang Tử nhếch đôi môi hồng nói với Thành Nhân:

– Xin đại ca giao hai lão ác tăng kia cho tiểu đệ cùng Đinh huynh “sửa trị”. Tiểu đệ quyết rửa mối hận ngày nọ bên Trung Nguyên!...

Thành Nhân tỏ dấu e ngại thì Đinh Hồ đã hăng hái nói:

– Mong thiếu chủ chớ có quan ngại! Đinh mỗ tuy bất tài, song sẽ nhiệt tình trợ lực cho công tử ạ!

Nói đến đây họ Đinh xá nhẹ chàng một cái rồi khoa kiếm cùng Lục Y Lang Tử, nhảy ngay vào trường đấu với hai lão ác tăng. Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà đồng hét to lên một tiếng, vũ lộng chùy – phủ đánh nhau. Thế là dù muốn dù không, lại thêm một cuộc giao tranh xảy ra tại nơi đây. Thành Nhân được rảnh tay trong giây lát, song chẳng dám chủ quan khinh xuất! Chàng búng chấn vọt lên đứng hiên ngang trên gheñh đá. Lúc này những cuộc giao đấu lan tỏa khắp mặt đồi. Tính ra trước sau chưa tới nửa giờ mà cuộc giao tranh gồm cả thấy sáu nhóm người đấu với nhau bằng những công phu tuyệt kỹ thật là đáng sợ. Nhưng tiếng kình phong cộng với nhiều tiếng binh khí vang lên như sấm giãng chớp giạt liên tục hầu như không dứt. Xen trong những tiếng gào hét, la hét một cách man rợn có vài tiếng rú thảm và cả mấy chục tiếng rên rĩ tỏ ra đau đớn vô cùng, Thành Nhân vận nhãn lực nhìn vào những đám bụi đất bốc lên mù mịt, chàng có quan sát xem bên bạn, bên thù thắng bại ra sao?...

Ngay lúc đó. Từ hướng tây dãy Hoành sơn, bỗng vang lên hàng loạt tiếng tù và lộng lộng giữa không gian. Âm thanh nổi lên với nội lực phi phàm của mấy chục tay đại cao thủ thượng thừa cộng lại, đã làm cho đám võ lâm hai phía Hắc – Bạch đang đứng vây quanh cục trường kinh hoàng khiếp đảm kêu lên:

– Ôi chao! Bọn sứ giả của mình chủ võ lâm đang kéo đến! Chúng ta mau rút khỏi nơi đây!

Phía ngoài trường đấu, một quan cảnh hỗn loạn xảy ra. Bọn cao thủ vô danh trong giới võ lâm đang chầu rìa, chờ nước đục thả câu, vừa mới nghe loạt tù và chưa dứt, mạnh tên nào tên nấy tìm đường chuồn lẹ. Nhiều tên nội lực còn yếu kém bị tiếng tù và làm đứt mạch máu chết tươi. Số còn lại nhờ có võ công thâm hậu nên gắng sức chịu đựng, tìm lối thoát thân. Trông chúng chẳng khác nào đàn thú động rừng!...

Lại nói Ngô Thành Nhân khi nghe tiếng tù và, chàng không khỏi giạt mình biến sắc, nhủ thầm: “Ôi!... Bọn sứ giả của lũ tà bang xuất hiện trước, ắt bọn vệ sĩ sẽ xuất hiện sau. Mà một khi bọn đầu trâu mặt ngựa đã đến đây thì nhất định lão ma đầu Hỗn Thế Tà Thần ấy sẽ hiện diện. Đối với đám thủ túc dưới trướng lão ác quỷ, ta không tài nào thắng nổi, đừng nói chi chính lão sẽ xuất đầu lộ diện chốn này! Ôi!... Nếu trời đã đoạn số cha con ta thì Ngô Thành Nhân này sẽ đành liều một phen vậy chứ còn biết tính sao?!” Thành Nhân vừa nghĩ đến đây, chợt có một giọng nói ấm áp tình người, lọt vào tai chàng nghe khá rõ:

– Thành nhi! Con hãy yên tâm. Đã có bọn ta cùng chư vị võ lâm An Nam đồng đạo đến đây để trợ lực cho con và bảo vệ Ngô tiên sinh đó.

Nhận ra giọng nói của nghĩa mẫu Phụng Liên Thăng Tiên cô. Thành Nhân vui mừng vô hạn. Chẳng mấy chốc, từ nơi triền núi phía đông xuất hiện những bóng hồng thoát như một đàn bướm với nhiều sắc màu sắc sỡ. Không nói ra, song Thành Nhân cũng có thể đoán chắc tất thủy cao thủ kia đều là của môn phái Phụng Hoàng Sơn – đồng thời là đệ tử của nghĩa mẫu chàng. Trong khi từ mé tả, những nàng tiên hạ giới rước chiếc kiệu phu toàn lục trắng dừng lại cách chàng ngoài năm trượng cùng lúc nơi mé hữu bọn sứ giả của Tứ Hải Đại Mông bang ùn ùn kéo đến. Trong hoàn cảnh này, Ngô Thành Nhân không thể nào dùng đại lễ để nghinh đón nghĩa mẫu. Chàng hướng về phía chiếc kiệu lục trắng nghiêng mình thi lễ, thốt ra với giọng thật khẩn trương:

– Tiểu nhi xin kính chào nghĩa mẫu. Mong người xá tội...

Bằng một thân pháp cực kỳ điêu luyện, bổng nữ lang trong chiếc kiệu màu trắng bay đến bên chàng. Giọng nói của Phụng Liên Thăng Tiên cô vừa trang nghiêm vừa đầm ấm:

– Miễn lễ cho Thành nhi! Chư vị Ngũ Đại Thần Tiên cùng giới cao thủ Đại Việt đang lên núi sau chúng ta một bước. Con chớ quên vấn an chư vị đó nhé!

Nghĩa mẫu chàng vừa dứt lời, xảy thấy một toán cao thủ võ lâm Đại Việt mở đường tiến đến còn cách ghềnh đá chừng sáu, bảy trượng liền gạt ra nhường lối cho những vị kỳ nhân. Chàng chưa kịp hân hoan nghênh đón thì một bóng người lùn tịt như chiếc đôn gỗ bay vút đến trước mặt mang theo cả chuỗi cười vui nhộn, bất kể bầu không khí chết chóc đang diễn ra tại nơi đây:

– Ha ha ha ha! Hôm nay thằng già lùn họ Triệu này được tái ngộ cùng Ngô công tử là mãn nguyện lắm rồi!

Nhanh như cắt Thành Nhân chỉ kịp cầm phạp lưỡi kiếm báu xuống mỏm đá để rảnh tay đón lấy “quả cầu thịt Triệu Lão Hoàn Đồng”. Chàng bế bổng lão già lùn, xoay mấy vòng làm lão ta thích thú lắm:

– Ngày xưa lão phu bỗng công tử còn bây giờ công tử bỗng lại lão phu! Thế là huề nhé! Ha ha ha!

Một giọng nói không kém phần nghiêm nghị cất lên:

– Ngũ đệ! Đã đến chỗ này mà còn vui đùa được nữa ư? Hãy để cho bọn ta nói chuyện với Ngô công tử coi!

Thành Nhân cúi xuống đặt lão già lùn đứng bên cạnh. Chàng còn đang cung tay gập mình thi lễ, chưa kịp thốt ra lời nào để diện kiến chư vị thần tiên thì Triệu lão đã múa máy ta chân, sừng sộ:

– Hừ! Cái lão què một giò kia bộ...”cà nanh” đấy hả?

Bấy giờ Hạ Long Tiên Nương vừa bước ra khỏi chiếc kiệu gấm thuê hoa, đến bên ba vị tiên trưởng. Bà cất giọng lạnh lùng với Triệu Lão Hoàn Đồng:

– Ngũ đệ chớ nên đùa nữa! Mau trở về vị trí của mình đi!

Lạ thay! Lờ Tiên Nương vừa dứt lão già lùn vừa to đầu tuân phục vợi xuống đứng bên cạnh bà. Thành Nhân thấy năm vị kỳ nhân An Nam Ngũ Kiệt Hiệt đã có mặt đầy đủ. Ai nấy đều biểu lộ cốt cách phi phàm. Chẳng thế mà giới võ lâm Trung Nguyên vinh tôn là Ngũ Đại Thần Tiên danh rền bốn biển. Lão đạo sĩ đứng ở đầu hàng bên phải tuy chàng chưa hề được diện kiến lần nào, song cũng có thể biết chắc chính là vị tiên trưởng Hồng Lĩnh Thần Y. Sau một lần đầu thi lễ chào chư vị kỳ nhân, chàng bèn tra kiếm vào vỏ rồi nhún mình đáp xuống, bái quỳ cung kính trước mặt lão vị tiên trưởng thốt giọng lễ phép rằng:

– Tiểu sinh là Ngô Thành Nhân, con trai của Uyên Ương song hiệp, xin kính cẩn ra mắt Hồng Lĩnh tiên sinh tiên bối ạ! Kính chúc người cùng chư vị đệ muội của người được an khang trường thọ!

Lão tiên trưởng vô cùng đẹp dạ. Với những cử chỉ, phong cách của một vị tiên ông, Hồng Lĩnh Thần Y tay tả cầm phát trần, tay hữu xòe ngửa ra đỡ chàng đứng dậy. Giọng nói uy nghiêm vang lên tựa tiếng chuông đồng:

– Ngô công tử bình thân! Bần đạo đã nghe tiếng công tử từ lâu. Hôm nay mới có dịp cùng nhau tương ngộ. Quả nhiên chư đệ muội của bần đạo nói chẳng sai... Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Thành Nhân nhủ thầm: “Thật là cốt cách phi phàm, thần tiên thoát tục! Ta nay được sự bảo bọc che chở của An Nam Ngũ Hùng Kiệt, ấy chính là điềm đại kết vậy!” Nghĩ rồi lại xá Ngũ Đại Thần Tiên mấy vái nữa.

Hồng Lĩnh Thần Y ung dung quay đầu nhìn các tốp cao thủ võ lâm đang đấu nhau càng lúc càng khốc liệt. Thành Nhân bèn mau mắn điếm lại danh tính của cả hai phía đối phương, đồng thời chàng cũng không quên tóm lược tình hình căng thẳng hiện giờ ở chốn này cho chư vị kỳ nhân được rõ. Lão tiên trưởng Hồng Lĩnh Thần Y khẽ cau đôi mày bạc, chậm rãi nói:

– Ngô công tử! Nếu lão phu không lầm thì trong chuyến này, Hồn Thế Tà Thần đã đem toàn bộ lực lượng Tứ Hải Đại Mông bang sang Đại Việt và nơi đây sẽ xảy ra một cuộc giao tranh không tiền khoáng hậu, nhân cơ hội này chúng quyết tiêu diệt cao thủ võ lâm Đại Việt để làm bàn đạp, ngõ hầu giúp hoàng đế Nguyên Mông xâm lăng thôn tính quê hương xứ sở chúng ta thêm lần nữa.

Thành Nhân cung kính thưa:

– Bẩm lão tiên bối! Tiểu diệt cũng nghĩ như vậy ạ! Tiểu diệt đã nguyện quyết một mất một còn với lũ ma đầu ác độc kia thôi!... May mắn thay! Trong trận này có sự tham gia của chư vị, tiểu diệt phấn khởi vô cùng! Vậy lão tiên bối có cao kiến gì đối kháng với bọn ma đầu, xin người cứ tự nhiên dạy bảo ạ!

Hồng Lĩnh Thần Y đắm chiêu một thoáng rồi mới từ tốn:

– Ngô công tử đã đặt nặng lòng tin như thế, há bọn lão phu lại khách sáo cho mất thời gian?! Bây giờ công tử hãy trực tiếp bảo vệ lệnh đường nhé. Còn bọn lão phu thì

lo giàn ra các trận thế để ngăn địch.

Nói rồi ra hiệu cho chư đệ muội đồng môn. Vốn đã ngầm giao ước với nhau ngày trước, An Nam Ngũ Hào Kiệt Hiệt huy động hàng trăm tay cao thủ đệ tử bản phái – hầu hết những người này đều đứng vào bậc võ công thượng thừa, lại điều luyện các trận đồ vi diệu – di động rộn ràng, lớp lang thứ tự. Đến chừng đám cao thủ của bọn tà bang kéo đến thì An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt đã giăng thành trận thế án ngữ những phương vị trọng yếu rồi. Bọn kia chẳng khác nào những lớp sóng cồn ào ạt tấn công, nhưng gặp phải sức kháng cự vô cùng mãnh liệt của chư vị kỳ nhân. Trong đợt tấn công đầu tiên, bọn giặc thất thủ, chết thối la liệt, thân người chật đất. Tuy nhiên, chúng vẫn ngoan cố gan lì ghê gớm. Một vài tên mới lọt vào vùng cấm địa, đã bị đám đệ tử Phụng Hoàng Sơn vây đánh tả tơi. Cũng nên nói rõ là trình độ võ công của bọn tà bang này chẳng phải tầm thường. Ngược lại, chúng vốn được lão cái thế ma đầu nuôi dạy rất công phu. Thế thì tại sao chúng lại thua đám quần thoa – học trò của Phụng Liên Thăng Tiên cô vậy? Điều này chẳng có chi khó hiểu. Một vài tên lọt qua được những vị trí phòng ngự của chư vị kỳ nhân, ít nhiều gì cũng đều bị trọng thương, và khi gặp phải đám con cháu Trưng – Triệu, ắt làm sao tránh được mạng vong?

Bọn ma đầu không ngờ đụng độ phải lực lượng của An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt vững như thành đồng lũy thép. Hết lớp này đến lớp khác, bọn chúng như đàn thiêu thân mù quáng, chui đầu vào lửa. Mãi cho đến khi tên thủ lĩnh thét lên nghe chói lói:

– Các người lui ra ngay, chờ lệnh bang chúa! Chúng ta tấn công một cách ô hợp thế này, làm sao cự lại Ngũ Đại Thần Tiên của xứ Đại Việt?

Bọn ma đầu vâng lời rậm rấp. Ngó lại, chúng đã bị hạ thủ, bỏ xác khá nhiều. Thành Nhân chưa kịp ước lượng bọn chúng chết khoảng bao nhiêu, xảy thấy từ xa rầm rập đến hàng trăm đại cao thủ vận áo đỏ, tên nào trông hình dáng cũng to lớn một cách khác thường. Chàng bỗng nghe Phụng Liên Thăng Tiên cô thốt lên:

– Ô! Bọn vệ sĩ của lão cái thế ma đầu!

Ngay lúc đó, từ tí ngoài xa có tiếng nói vọng nghe khá rõ:

– Minh chủ giá lâm!

Lập tức tất cả bọn ma đầu có mặt nơi đây không hện mà cùng đồng thanh hô lên như sấm dậy:

– Minh chủ vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Một toán vệ sĩ rước một chiếc kiệu lớn phủ toàn gấm lục Hàng Châu dừng lại cách vành đai phòng ngự của Ngũ Đại Thần Tiên chừng ba chục trượng. Ngoài bọn sứ giả và hàng trăm tên vệ sĩ, theo phò hai bên kiệu còn một toán gồm mấy chục tay đại cao thủ, tên nào cũng có trình độ võ công vào hàng thượng đẳng, trên chốn giang hồ hiếm người sánh kịp. Chiếc kiệu dừng lại, song bức màn gấm phủ chẳng hề mảy may rung động. Bỗng đứng từ nóc kiệu trở ra, xuất hiện một lão già hình dong cổ quái, to lớn khác thường. Ngô Thành Nhân nghĩ rằng, lão đại ma đầu cố ý giấu đi bộ mặt thật

của mình. Một là lão nhân không đủ cam đảm chường bộ mặt phản bội sư môn kia ra trước An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt? Hai là lão muốn giấu nhem hành tung để cho mọi người công nhận lão là một nhân vật thần bí?... Trong lúc chàng còn đang nghĩ ngợi, xảy thấy hai bóng người tách ra khỏi hàng ngũ của nhóm kỳ nhân An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt. Ngó lại, ấy là Triệu Lão Hoàn Đồng và người thứ hai chẳng phải là ai ngoài lão một giò Độc Cước Thần Hành. Lão già lùn họ Triệu hét lên như sấm:

– Ê! Cái thằng chó má Hỗn Thế Tà Thần phản bội kia! Hôm nay anh em ta quyết trị tội mi mới được!

Giọng của lão một giò cũng không kém phần đe dọa:

– Đúng vậy!... Nào! Phản tặc hãy đỡ!

Độc Cước Thần Hành vừa dứt lời, liền đó người ta thấy bốn luồng kinh lực mạnh khùng khiếp được tuôn ra. Với lối xuất thủ độc đáo của hai bên vị kỳ nhân đồng loạt thi triển bằng hai bí pháp siêu phàm, Độc Cước Thần Hành sử dụng tuyệt kỹ “Thiên Sơn hàn âm công” từ trên không chụp xuống. Triệu Lão Hoàn Đồng dùng môn sở đắc “Lôi Âm thần công” quật tới đối phương. Cả hai lão vận dụng đến hàng chục năm công phu nên chỉ trông dữ dội vô cùng.

Trước đó không lâu, hàng chục tên vệ sĩ đang vây quanh bảo vệ chiếc kiệu gấm chẳng chút ngần ngại tiến tới trước vận công dùng tuyệt chiêu đón đỡ bốn luồng kinh lực nọ. Tức thì hàng loạt cuộc va chạm quá mạnh, vang lên những tiếng nổ kinh hồn:

– Âm âm! Âm âm! Âm âm!...

Ngay lúc ấy, Ngô Thành Nhân chợt nghe khá rõ giọng nói của lão tiên trưởng Hồng Lĩnh Thần Y điềm đạ song rất khẩn trương:

– Tam đệ! Ngũ đệ! Chớ nên khinh xuất! Mau lui về để liên thủ phòng thân, liên công đối địch!

Hai lão kỳ nhân chẳng dám trái lời. Bọn vệ sĩ định tiến tới xuất chiêu, nhưng nghe có tiếng ám hiệu nên dừng lại. Thế rồi không hẹn mà cả hai phe đều tạm hoãn mất nửa khắc để giàn binh bố trận, hầu chuẩn bị cho một cuộc đụng độ đến long trời lở đất sắp sửa xảy ra. Trong lúc đó thì những cuộc chém giết rải rác đó đây vẫn cứ tiếp diễn như thường.

Bấy giờ Ngô Thành Nhân mới nghe nghĩa mẫu Phụng Liên Thăng Tiên cô dùng phép “truyền âm nhập mật” rót nhỏ vào tai chàng:

– Thành nhi ôi! Thân phụ của con vẫn được bình an đó chứ?

Chàng cũng sử dụng phép “truyền âm” cung kính đáp:

– Thưa nghĩa mẫu! Vâng ạ! Tuy người đã mất hẳn võ công, song vẫn còn tỉnh trí!...

– Thế con có kế nào đưa người rời khỏi nơi đây tức khắc chẳng? Sao ta cảm thấy lo lắng vô cùng, Thành nhi à!

Thành Nhân chưa kịp trả lời, xảy thấy bọn Tứ Hải Đại Mông bang theo hiệu lệnh đồng loạt tấn công. An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt chẳng hề nao núng chút nào. Chư vị kỳ nhân của võ lâm Đại Việt huy động lực lượng mình nghênh địch trông quyết liệt vô cùng.

Tiếng la hét, gào thét thật man rợ bị át bởi những tiếng kinh phong, binh khí va nhau. Sấm sét nổ rền, cát bụi bốc lên cuồn cuộn, nhiều xác người ngã xuống, liền bị những loạt kinh phong vét văng ra khỏi cục trường bay tới tả như lá rụng. Cơ man những kẻ bị đứt đầu, bị đốn ngang lưng, bị bứt tay, gãy chân hay lòi cả ruột, phọt cả óc...

Đây xin nhắc lại Ngũ Đại Thần Tiên tức An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt danh rền bốn biển, mang tất cả sức mạnh ra đối kháng với lực lượng tinh nhuệ nhất của Tứ Hải Đại Mông bang dưới sự chỉ huy trực tiếp của lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần. Những bí pháp siêu phàm của vị thánh tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân được cả hai phe thi triển cùng một lúc mới thật sự khủng khiếp! Ngày trước chúng ta chỉ nghe đồn về Ngũ Đại Thần Tiên vào sào huyết bọn ma đầu, mà có thể hình dung được sức mạnh của họ. Hôm nay chứng kiến trận huyết chiến ác liệt này, lại càng khẳng định chư vị kỳ nhân xứ Đại Việt với những tuyệt kỹ công phu đời non lấp biển. Trong dịp này, hầu như tất cả các bí pháp, trận đồ nằm trong pho Ngô Vương bí lục đều được mang ra khai thác triệt để... Còn bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang thì sao? Sau khi dõi mắt nhìn vào cục trường, Thành Nhân nghĩ bụng: “Lão ma đầu Hồn Thế Tà Thần đã cướp đoạt Ngô Vương bí lục hai mươi lăm năm qua. Trong thời gian này, lão không ngừng luyện công. Chẳng những trình độ võ công của bản thân lão đạt đến mức siêu phàm, mà bọn thủ túc của lão ta công phu thật tuyệt hảo, đáng sợ thật! Ô! Thép chạm với thép! Lửa chạm với lửa! Băng chạm với băng! Khí chạm với khí!... Hậu quả khốc liệt thật khó mà lường! Đây là một trận sống mái vô cùng quan trọng. Ta cần phải tiếp sức với chư vị kỳ nhân, chứ không nên đứng ngoài lược trận!...” Nghĩ rồi ngó lại, đám quần hồng thuộc môn phái Phụng Hoàng Sơn được sự điều động của nghĩa mẫu chàng vây quanh bảo vệ động thất. Chàng có phần vững dạ. Qua giây lát vận khí đề cương, Thành Nhân cảm thấy khí huyết trong người sung mãn tràn trề. Đã thế chàng còn được tiếp nhận ánh mắt đầy sự động viên tinh thần của nghĩa mẫu mình nữa.

Chàng quét đôi nhãn mục nhìn lướt qua khắp cục diện trường đấu. Còn đang phân vân chưa biết nên yểm trợ mặt nào trước, chàng bỗng nghe có tiếng la thất thanh của Triệu Lão Hoàn Đồng ở mé tả. Chẳng hề chậm trễ, chàng búng chân vọt mình về hướng đó. Thanh Hàn Nguyệt bảo kiếm nhoáng lên như sét xẹt, và những chiếc thủ cấp rơi ngay xuống đất qua nhát kiếm đầu tiên, Thành Nhân xòe bàn tay tả làm chỗ tựa cho lão già lùn họ Triệu đang lão đảo, tay hữu huy động bấu kiếm lia ngang mấy đường liên tục như phạt cỏ dại. Với những đường kiếm thần sầu của chàng, đám cao thủ tà bang chết thối la liệt!